

На обрії старий вітряк
Здіймає в небо крила.
Злетіти хоче, неборак, —
Піднятися несила.

По груди в травах і житах
Судилося стояти.
А мріялось, неначе птах,
У небесах витати.

І не його у тім вина,
Що доля невмолима.
У нього місія земна,
Хоч крила за плечима.

Над ним курличуть журавлі,
Пливуть хмарин вітрила.
І важко жити на землі
Усім, хто має крила.
